

ПОТОЧЕ

Илюстриран
двуседмичен
Вестник за Деца

15 април
1922 г.

ЦЕНА 3 ЛВ.

Одобрен от Министерството на Народното Просвещение съгласно № 5395 от 22 декември 1927 год.

Редакция и администрация: Книгоиздателство Ив. Коюмджиев, София, ул. Ц. Самуилъ, 50

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ е един от най-забележителните наши поети. Той е най-наложителният син на Дядо Пенчо П. Славейков, за когото вие четохте в брой 1 на в. „Поточе“.

Пенчо Славейков е роден в гр. Трявна през 1866 г., а се почина през 1912 г. Той ни остави няколко тома книги, между които най-забележителни са: „Еврейска въска“, „Смъх за цигане“, „На остров на блаженост“ и др. Между многото стихотворения, които той написа за възрастни, има и такива, които могат да се четат и от деца. Такива сте ги сръщали във вашите четива и вестника. Например: „Писмо до профъта“, „Калнич дъждовен“, „Бабина пъсем“ и др.

Ето какъ разказва за него въ своите спомени известната българка г-жа Ек. Караглова, жена на белогитичния българин Петко Караглов:

„Когато азъ за пръв път видяхъ Пенча, той бѣ 14 годишенъ: малъкъ на бой, сухъ, съ черни буви и кадри, съ черни мива, даволити очи, черно-жълто лице, като да бѣ изгорилъ отъ старо-загорското пожарище и потъналъ отъ тригодишната треска, отъ която е страдалъ следъ бланетно предъ солейковитѣ тлъчца. Подвиженъ, завика вълъ отъ тинязната, той не се запарва на едно място: въ свободното време ситаше съ другари или ходеше на ловъ съ братъ си Христо. А издъненъ день той обеща да играе хоро на градското хореше. И най-послѣнитѣ моменти дора той свлавише бързо и излъдишавше майсторски.

Въ училище не бѣше много прилеженъ, но къмъ книгитѣ и театритѣ на баща си се отиваше много грижливо. Той наредъ спортише баща си, гледаше, слушаше цю върши той и дълбоко го запознаше. При блането отъ турцитѣ, Пенчо, 11 годишенъ, се бѣ свѣтилъ, та скрихъ написанитѣ си баща си географска речница и 15 хиляди послоничи, та после му ги даде. Често пъти баща му се обръщаше къмъ него за нѣщо забравено. Отъ това постепенно друженъ съ баща си Пенчо доби хубава речъ и познание на отечествената география.

Пенчо често се роваше изъ книгитѣ на баща си и, макаръ, че неговаше да чете, той по картинитѣ се мячаше до отатие какъ е писано въ тяхъ. Брѣтъ му Райчо глъхъ го е прѣвъхъ унѣкъ да гише, стоеше. И ученикъ още, Пенчо е излъвалъ въ Търново, сѣше въ София и по-късно въ Пловдивъ, ржкописно списание.

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ

Свѣтло утро е навънъ!
Чуите, бий черковни звънъ!
Звънъ следъ звънъ се вредъ понесе:
— Христосъ възкресе!

Мили, хубави деца,
Съ чисти весели сърдѣца,
Пѣйте вий, че праздничъ днесъ е:
— Христосъ възкресе!

Дрославъ Станковъ

Така веселъ и пѣрѣгъ бѣ Пенчо до 1884 год. Презъ зѣмта на неж година Пенчо отпущалъ да се пѣрѣлазъ съ клани. Престоавъ тамъ няколко часа и съ завършането си дома пада боленъ. Три месеца се бори той съ смъртта и я изиди, но сломенъ и недъгъвалъ. И той, прѣрѣгъвалъ, подвиженъ Пенчо свѣдѣ прѣрѣрѣвалъ болестъ оставя въ началото прикованъ на едно място и съ една разбравъ говоръ. Трѣбваше отново да се учи да ходи и говори като малко дете.

И следъ това той се отпаде на тиха, домашна работа. „На усвоение и другарство съ юнгитѣ“.

И писа той много стихове, много песни, въ които се възпяваше милата ни родина. Той пѣ и възлѣ всичко хубаво на тази земя и благого слънце и разнозина плодъ, и хубавитѣ шѣтѣ, и тѣмнитѣ предания и високитѣ лозяни, но тъй се случи, че трѣбваше да напусне своята обичана родина. Презъ 1912 година замина за Римъ и не се върна вече. Той умрѣ на 28 май 1912 г. въ Капо Брунаде — Италия, въ едно тихо и новосино кѣлче на земята, гдето намѣри миръ измѣната му душа“.

По късно коститѣ му се пренесоха въ София, кѣдето се намѣри вторитѣт му гробъ.